

τοῦ ἄλλου· μ' ὄλον τοῦτο, οὐδόλως ἐφαίνοντο συμπτώματα μελαγχολίας ἢ ἀπελπισίας ζοφεῶς· τὰ πνεύματα ὄλων ἦσαν εὐθυμα· ἐὰν δ' ἀρμόζη νὰ συναζώμεν τὸ γενικὸν αἴσθημα ἐκ τῶν προσόψεων, ἐκ τοῦ τρόπου καὶ τῶν λόγων, εἰς πᾶν στήθος ἐφαίνετο στερεὰ ἢ ἀπόφασις νὰ ὀρμήσῃσι κατὰ τῶν ἐχθρῶν, καὶ ἢ νὰ νικήσωσιν, ἢ νὰ πείσωσιν ὡς ἄνδρες, ὑπὲρ ἐλευθερίας μαχομένοι.

Περὶ τὸ μεσημέριον, ἐνῶ ἦσαν ὑπὸ σκέφιν διάφορα σχέδια περὶ νυκτερινῆς ἐφόδου κατὰ τῶν πειρατῶν, ἐπροξένησε δυνατὴν αἴσθησιν ἢ ἀγγελίαν τοῦ ἐπὶ τῆς σκοπιᾶς ἀξιωματικοῦ, ὅτι πλοῖον ἐφαίνετο μακρότατα πρὸς νότον· νέφος σκοτεινὸν ἔκρυψεν αὐτὸ ὀλίγην ὥραν· ἀλλ' ἀφοῦ ὁ οὐρανὸς ἐκαθάρισε, πᾶσα ἀμφιβολία διεσκεδάσθη· τὸ πλοῖον διευθύνετο πρὸς τὴν νῆσον μὲ ὄλα τὰ πανία του. Παρευθὺς ἐξηπλώθη ἡ Βρετανικὴ σημαία εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὑψηλοτάτου δένδρου· μετ' οὐ πολὺ δὲ κίνημά τι αἰφνίδιον μεταξὺ τῶν ἀγγρίων ἔδειξεν ὅτι καὶ αὐτοὶ εἶχον ἰδεῖν τὸ μακρὰν ἔτι καράβιον. Τοῦτο παρατηρήσας ὁ πλοίαρχος, ἀπεφάσισεν ἄνευ δισταγμοῦ ἢ ἀργοπορίας νὰ γένῃ ὀμόχρονος ἐφοδος κατὰ τῆς ἀποκλειούσης δυνάμεως, καὶ παράυτα ἔδωκε τὰς πρὸς τοῦτο διαταγὰς· οἱ πειραταὶ ὅμως, ἔτοιμοι ὄντες, ἔκαμαν πανία, ἅμα εἶδον τοὺς Ἀγγλοὺς ἐξερχομένους τοῦ λιμένος, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐγίναν ἄφαντοι.

Ἐπὶ τοῦ ἐλθόντος φιλικῆς πλοῖου ἀνεχώρησαν, τέλος, οἱ Ἀγγλοὶ ἐκ τῆς ἐρημονήσου τὸ πρῶτὸ τῆς 7ης Μαρτίου, μείναντες ἐπὶ αὐτῆς δεκαεννέα ἡμέρας, κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὁποίων, μολονότι ὑπέκειντο ἐκ διαδοχῆς εἰς τὴν ἐπιρροὴν καυστηροῦ ἡλίου καὶ βραχδαιοτάτων βροχῶν, οὐδεὶς ἠσθάνθησεν. Ἐφθασαν δὲ μετὰ δύο ἡμερῶν πλοῦν εἰς τὴν Βαταυίαν, πρωτεύουσαν τῆς νήσου Ἰαύας, ὅπου ὁ Λόρδος Ἀμερστ καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ἔλαβον τὴν πλείον εὐχάριστον συνέντευξιν μὲ τοὺς συμπατριώτας αὐτῶν, τοὺς τόσον ἐλεημόνως καὶ θαυμασίως διασωθέντας ὑπὸ τῆς Παντοδυναμοῦ Προνοίας.

Τὰς δύο ναυαγίας, τῆς Μεδοῦσης καὶ τῆς Ἀλκήστιδος, συγκρίνοντες, θέλομεν αἰσθάνθῃν πόσον ἐξ ἐνὸς μέρους πάνθαινα τὰ ἐπόμενα τῆς ἀταξίας καὶ ἀναρχίας· πόσον δὲ μεγάλας ὠφελείας, ἐκ τοῦ ἄλλου, ἐπιφέρει ἡ τάξις καὶ ἡ πειθαρχία.

ΑΙ ΜΟΥΜΙΑΙ.

Εἰς τὸν αἰῶνά μας ἦτον ἐπιφυλαγμένον νὰ εἰσδύσῃ, ὡς οὐδεὶς ἄλλος, εἰς τὰ ἄδυτα τῆς ἀρχαιότητος. Περιπατοῦμεν εἰς τὰς δι' ἐξορύξεων ἀνοικθεύσας ἀγυιάς τῆς Ἡρακλείας καὶ τῆς Πομπηίουπόλεως, παρατηροῦμεν τὸν οἰκιακὸν βίον τῶν Ῥωμαίων, γνωρίζομεν ἕως καὶ αὐτὸ του τὸ μαγειρεῖον. Ἡρευνήσαμεν τὰς πυραμίδας, μετεφέραμεν τοὺς ὀβελίσκους εἰς τὴν Εὐρώπην, καὶ ἐλπίζομεν ἤδη ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος νὰ συναζώμεν καὶ νὰ διατηρήσωμεν τὰ κεκρυμμένα εἰσέτι ὑπὸ τὴν γῆν λείψανα τῆς ἀρχαιότητος.

Εἰς τὴν Αἴγυπτον δὲν ἠδύναντο νὰ εἰσδύσωσιν εὐκόλως οὐδ' αὐτὰ τὰ ἀρχαῖα ἔθνη. Οἱ κάτοικοί της, πε-

ριωρισμένοι εἰς μόνους ἑαυτοὺς, δὲν ἔβλεπον εὐχάριστους τοὺς ξένους εἰς τὴν πατρίδα των. Ἐντεῦθεν ἐγεννήθη ἢ πληθὺς τῶν μύθων περὶ τῆς Αἰγύπτου, οἱ ὅποιοι μάλιστα ἐξηγήθησαν κατὰ μέρος, ἀφοῦ, μετὰ τὴν κατὰκτησιν τοῦ Ἀλεξάνδρου, βασιλεῖς Ἕλληνες ἐκάθισαν ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Αἰγύπτου.

Οἱ Αἰγύπτιοι ἐδόξαζον τὴν μετεμφύγῳσιν, πιστεύοντες ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἐξερχομένη τοῦ σώματος ἐπανέρχεται εἰς αὐτὸ μετὰ παρέλευσιν πολλῶν αἰῶνων. Ἐνόμιζον λοιπὸν ἱερὸν χρέος των νὰ διατηρήσωσιν ὅσον τὸ δυνατόν τῶν τὸ σῶμα τοῦ ἀποθανόντος. Ἡ πρόληψις αὕτη ἐγέννησε τὴν ἰδέαν τῶν μουμιῶν· ἡ βαλσαμωσις ἢ ταρίχευσις τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἐγίνετο κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον. Μὲ κατάλληλον ἐργαλεῖον ἐξήγετο διὰ τῆς ρινὸς ὁ ἐγκέφαλος, καὶ ἀντ' αὐτοῦ εἰσήγετο εἰς τὸ κρανίον βαλσαμικὸν μίγμα. Ἐπειτα ἀνετέμνετο τὸ σῶμα, ἐκαθαρίζοντο τὰ ἔντερα, ἐπλύνοντο μετὰ οἶνον φοινίκειον, καὶ μετετίθεντο πάλιν εἰς τὴν κοιτίαν, ἢ ὁποῖα παρεγμίζετο μὲ μυρωδικὰ, καὶ συνερράπτετο τὸ σῶμα ἐτίθετο ἐπομένως εἰς νίτρον, ἐν διαστήματι ἑβδομηκοντα ἡμερῶν· περιετυλίσσετο ἀκολούθως μὲ ζώνας ποτισμένας καλῶς μὲ κέδρινον πίσσαν, καὶ μὲ βαλσαμώδη ἔλαια. Τὸ πτώμα ἐτίθετο ἔπειτα εἰς νεκροθήκην, καὶ ἐπεβάλλετο σκέπη ἐκ βύσσου. Εἰς τοὺς Παρισίους διέλυσαν μίαν μουμίαν, αἱ ζῶναι καὶ τὰ τυλίγματα τῆς ὁποίας εἶχον ἐμβαδὸν 2800 τετραγωνικῶν ποδῶν. Ὑπῆρχεν ὅμως καὶ ἄλλη εὐθηνότερα τῆς βαλσαμώσεως μέθοδος. Τὸ χροῶμα τῶν μουμιῶν εἶναι μελανοκόκκινον, τὸ πτώμα ξηρὸν καὶ σκληρὸν ὡς τὸ ξύλον, καὶ ἔχει ἐλαφρὰν ἀρωματικὴν μυρωδίαν.

Παράγεται δ' ἡ λέξις μουμία ἀπὸ τὸ Ἀραβικὸν μούμ, τὸ κηρίον, διότι ἐκ τῶν τρόπων τῆς ταριχεύσεως ἦτο καὶ ἡ κήρωσις, ἢ περίπλασις δηλαδὴ τοῦ κηροῦ. Οἱ Σπαρτιάται, ὡς μᾶς λέγει ὁ Πλούταρχος, ἐκήρωσαν τὸν ἀποθανόντα εἰς τὴν Αἴγυπτον Ἀγησίλαον, (ἦγον τὸν ἔκαμαν Μούμιαν), διὰ νὰ τὸν μετακομίσωσιν εἰς τὴν Σπάρτην.

ΕΠΙΡΡΟΗ ΤΩΝ ΦΥΣΙΚΩΝ ΑΙΤΙΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΤΗΤΑ.

Ἡ ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΤΗΣ, μάλιστα τοῦ ἀνθρώπου, ὑπόκειται εἰς τὴν ἐπιρροὴν μυρίων αἰτιῶν· ἐμποροῦμεν δὲ νὰ συμπεριλάβωμεν αὐτὰς εἰς δύο γενικὰς τάξεις, εἰς ἡθικὰς*, καὶ εἰς φυσικὰς, καὶ νὰ ὀμιλήσωμεν ὀλίγα περὶ ἐκάστης.

Αἱ φυσικαὶ αἰτίαι εἶναι

α'. Σύστασις τοῦ σώματος, ἢ κρᾶσις.

β'. Ὑγεία ἢ ἀρρώστια.

γ'. Ἡλικία.

δ'. Κατάστημα ἀτμοσφαιρικὸν, ἢ κλίμα.

Σύστασις τοῦ σώματος. Ἡ αἰσθητικὴ.

* Περὶ τῆς τῶν ἠθικῶν Αἰτιῶν ἐπιρροῆς ἴδε Σελ. 139 τοῦ παρόντος τόμου.